

Arrest

nr. 203 316 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. HERMANS
Gemeentestraat 4/6
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2017 tot beëindiging van het verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BAUDOT, die *loco* advocaat L. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 11 februari 2010 aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarbij verzoeker verklaart I.W. te zijn, van Algerijnse nationaliteit.

Op 24 april 2010 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart A.W. te zijn, van Algerijnse nationaliteit. Op 24 april 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 juni 2010 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart A.W. te zijn, van Algerijnse nationaliteit. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 14 augustus 2010 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart A.W. te zijn, van Algerijnse nationaliteit. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 21 augustus 2010 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart A.W. te zijn, van Algerijnse nationaliteit. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 6 september 2010 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart A.W. te zijn, van Algerijnse nationaliteit. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 22 januari 2010 bieden verzoeker en zijn Belgische partner zich aan bij de gemeente met het oog op een voorgenomen huwelijk. Verzoeker vermeldt zijn werkelijke identiteit, A.L., van Marokkaanse nationaliteit.

Op 5 februari 2011 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart A.W. te zijn, van Algerijnse nationaliteit. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 13 maart 2011 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart A.W. te zijn, van Algerijnse nationaliteit. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 mei 2011 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart O.A. te zijn, van Marokkaanse nationaliteit. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 10 mei 2011, 30 mei 2011, 9 juni 2011, 9 augustus 2011 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart telkens I.W. of A.W. te zijn, van Algerijnse nationaliteit. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Op 9 augustus 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 6 juni 2011 legt verzoeker een verklaring af van wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner.

Op 29 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 30 augustus 2011 wordt het kind van verzoeker en zijn partner geboren.

Op 13 november 2011 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen. Hij verklaart A.W. te zijn, van Algerijnse nationaliteit. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 9 december 2011 neemt de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 december 2011 wordt aan verzoeker (als A.W. van Algerijnse nationaliteit) bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 29 maart 2012 wordt aan verzoeker een F-kaart afgeleverd, geldig tot 29 maart 2017.

Op 8 februari 2013 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 9 juli 2013 wordt toegestaan dat verzoeker zich opnieuw inschrijft, wat gebeurt op 3 augustus 2013.

Op 15 augustus 2013 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 17 juni 2015 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 3 februari 2016 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 24 mei 2017 wordt aan verzoeker meegedeeld dat de mogelijkheid bestaat dat zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 29 maart 2017 geeft de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies inzake de voorwaardelijke invrijheidsstelling van verzoeker.

Op 30 mei 2017 geeft de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies inzake het elektronisch toezicht.

Bij vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen van 19 juni 2017 worden de voorwaardelijke invrijheidsstelling en het elektronisch toezicht voor verzoeker afgewezen.

Op 1 december 2017 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

"Mijnheer

naam : L.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1989

geboorteplaats: B. S.

nationaliteit : Marokko

ALIAS :

W.A. A. geboren op 06.02.1992

W.A.H. A. geboren op 15.05.1989 te Algerije

W.A.H. A. geboren op 12.07.1989

W.A.H. I. geboren op 17.03.1989 te Algerije

W.A.H. A geboren op 15.05.1989 te Algerije

W.A.H. A geboren op 01.06.1980 of op 16.06.1980

O.A.I. A geboren op 21.06.1989 te Marokko

A. O. geboren op 21.03.1989 te Algerije

W. A. geboren op 14.03.1989 te Algerije

Krachtens artikel 44bis§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 11.02.2010 was u het onderwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole daar u op heterdaad betrapt werd op diefstal (PV nr. BR.55.LL.021513/2010 en BR.12.LL.021504/10). U verklaarde aan de politie dat u W. I. heette en dat u de Algerijnse nationaliteit had.

Toen u op 24.04.2010 door de politie gecontroleerd werd, gaf u de naam W. A. op en stelde u geboren te zijn op 05.02.1992 te Algerije (PV nr. BR.55.L5.012661/2010). Nog diezelfde dag werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend daar u geen recht op verblijf had. ,

Op 03.06.2010 werd u door de politie aangetroffen op een adres waar een controle uitgevoerd werd in het kader van inbreuken op de drugswetgeving (PV nr. 031091/10). Ditmaal verklaarde u W. A. te heten en op 15.05.1989 geboren te zijn in Algerije.

Naar aanleiding van een winkeldiefstal waarbij u op heterdaad betrapt werd, werd op 14.08.2010 een PV opgesteld (PV nr. BR.12.L5.024426/2010). U gaf als identiteit W. I., geboren op 17.08.1989 te Algerije op. Er werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 21.08.2010 werd u nogmaals op heterdaad op winkeldiefstal betrapt, u zei dat u W. A. heette en op 15.05.1989 te Algerije geboren werd (PV nr. 045211/10). Opnieuw werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 06.09.2010 betrapte men u wederom op heterdaad op winkeldiefstal (PV nr. BR.12.LL.123748/2010), u gaf aan W. A., geboren op 15.05.1989 te Algerije te zijn. Aangezien u recentelijk een bevel om het grondgebied te verlaten betekend had, werd u zonder meer vrijgelaten.

Op 22.12.2010 meldde u zich samen met L. H. (op (...) 1978 geboren te Sint-Jooste-ten-Noode, Belgische nationaliteit sinds 19.02.1997) bij de Burgerlijke Stand van de stad Aalst om informatie in te winnen met betrekking tot het voltrekken van een huwelijk.

Op 06.02.2011 werd een PV opgesteld wegens illegaal verblijf, u verklaarde W. A., geboren op 15.05.1980 te zijn.

Nogmaals werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 13.03.2011 werd u wederom het onderwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf, als naam gaf u W. A., geboren te Algerije op 15.05.1989 door aan de politie. Er werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 03.05.2011 bent u het slachtoffer van een steekpartij in onbekende omstandigheden (PV nr. AN.30.LB.064249/2011). U verklaarde ditmaal aan de politie illegaal in het land te verblijven, O. A. te heten, van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 21.06.1989. Nog diezelfde dag wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld.

Op 10.05.2011 wordt wederom een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf voor u opgesteld nadat de politie opmerkt dat u twee mogelijke kopers aanspreekt, wanneer zij u interpellieren lopen de mogelijke kopers weg. U blijkt 467 euro op zak te hebben en verklaart illegaal in het land te zijn en W. I. te zijn (PV nr. AN.55.LB.067749/2011).

Op 16.05.2011 en op 30.05.2011 worden Pv's voor u opgesteld wegens illegaal verblijf (respectievelijk PV nr. AN.55.LB.071528/2011-GF en PV nr. AN.55.LB.078971/2011-GF). U verklaarde respectievelijk W. A., geboren op 15.05.1989 te Algerije en W. I., geboren op 17.08.1989 te Algerije te zijn.

Op 06.06.2011 legde u voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een "Verklaring van wettelijke samenwoning" met L. H. af.

Op 09.06.2011 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor u. U vertoonde zoekgedrag naar drugs en bleek geen identiteitsdocumenten op u te hebben (PV nr. AN.92.LB.084335/2011). U verklaarde dat u W. A. heette en dat u op 14.03.1989 geboren werd te Algerije.

Op 29.07.2011 diende u bij de stad Antwerpen een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" (bijlage 19ter) in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie, in.

Op 09.08.2011 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld ten gevolge van verdachte handelingen, illegaal persoon met een vermoedelijk gestolen fiets. U gaf aan W. A. te heten en te Algerije geboren te zijn op 15.05.1989 (PV nr. AN.45.LB.114445/2011). Er werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 09.12.2011 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 20) genomen, deze beslissing werd aan u betekend op 31.01.2012. Op 28.02.2012 diende u een beroep in tegen deze beslissing. Op 26.03.2012 werd u alsnog uitgenodigd om in het bezit van een F-kaart gesteld te worden waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 08.05.2012 de afstand van het geding vaststelde.

Op 13.12.2011 werd u aangetroffen in een bepaalde vzw toen daar een politieactie gevoerd werd. Er werd een PV opgesteld wegens illegaal verblijf op naam van W. A., geboren op 15.05.1989 te Algerije (PV nr. AN.55.LB.179109/2011-GF).

Op 14.12.2011 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 08.11.2014 werd u aangehouden en op 09.11.2014 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 31.12.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen vrijgesproken waarna u in vrijheid gesteld werd.

Op 14.03.2015 werd u aangehouden en op 15.03.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.

Op 17.06.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, nl. cocaïne en heroïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 13.06.2014 en 15.03.2015, meermaals, op niet nader te bepalen data).

Op 03.02.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaren, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, ni. cannabis en heroïne (feiten gepleegd tussen 11.10.2013 en 12.10.2015).

+++

Op 24.05.2017 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Uit de vragenlijst die u diezelfde dag invulde blijkt dat u ongeveer 15 jaar in België zou zijn; dat u sinds 2002 of 2003 in België zou zijn; dat u Frans, Nederlands, Spaans en Duits spreekt; dat uw moedertaal Berber is; dat u in het bezit bent van een F-kaart, een paspoort en dat uw identiteitskaart thuis ligt; dat u aan epilepsie lijdt; dat uw specialist V. heet; dat u Keppra 1000 3xdaags, Topamax 100mg 3xdaags en Eventrim 3xdaags als medicatie neemt; dat u, voor u in de gevangenis opgesloten werd, woonachtig was in de (...); dat u wettelijk samenwoont met H. L. in de (...); dat zij telefonisch te bereiken is op (...); dat 4 van de zussen van uw moeder in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben (S. K., S. F., S. F., S. H.); dat het contact met S. K. verbroken werd en dat u met de overige zussen van uw moeder heel weinig contact heeft; dat u een minderjarige zoon heeft, L. R., die op 31.08.2009 te Borgerhout geboren werd en die woonachtig is in de (...); dat deze u regelmatig bezocht in de gevangenis maar dat hij nu ziek is waardoor hij niet meer op bezoek komt, bovendien heeft u regelmatig uitgangspersmissie waardoor u hem kan gaan bezoeken; dat u noch gehuwd bent, noch een duurzame relatie hebt in een ander land dan België; dat uw moeder (S.Z.) en uw vader (L. H.) in Marokko woonachtig zijn; dat zij sporadisch naar België komen en u dan bezoeken; dat u sinds 2 à 3 jaar geen contact meer heeft met hen en dat u problemen heeft met uw familie omdat u niet bereid was om met een nicht te huwen; dat u geen minderjarige kinderen heeft in een ander land dan België; dat u verschillende opleidingen volgde in België: Nederlands, VCI Heftruck, inburgering; dat u reeds werkte als schoonmaker in België, alsook als heftruckchauffeur, wat uw voornaamste job was; dat u nog nooit in een ander land dan België gewerkt heeft; dat u nog nooit in een gevangenis opgesloten werd buiten België; dat u niet naar uw land van herkomst terug kan keren omdat u een kind heeft in België. U legde voorts volgende documenten voor: een schrijven van Dr. M. V., neuroloog, d.d. 11.07.2015; kaartje "ik word behandeld voor epilepsie"; een "Toelating Periodieke Uitgangsvergunning" afgegeven door de directeur van de gevangenis te Wortel op 06.02.2017; een verklaring omtrent lesdeelname cursus Nederlands d.d. 22.02.2017; een "Deelcertificaat BE NT 2 - Breakthrough 1" d.d. 10.11.2016; een "Deelcertificaat BE NT 2 - Breakthrough 2" d.d. 09.03.2017; een attest waaruit blijkt dat u ingeschreven bent op een wachtlijst voor lessen Nederlands tweede taal afgegeven op 02.05.2017; een formulier "Gezinssamenstelling" afgegeven door de stad Antwerpen op 09.09.2017, 02.06.2017 en op 30.05.2017; een formulier "Getuigschrift van woonst" afgegeven door de stad Antwerpen op 09.06.2017; een "Brevet intern transport"; bewijzen van inschrijving in de inburgeringscursus; geboorteakte van uw zoon L. R.; een attest van schoolbezoek voor uw zoon, L. R., d.d. 01.06.2017; een kopie van de identiteitskaart van uw zoon, L. R.; een schrijven van uw partner H. L. en foto's van u met uw zoon. Via de griffie van de gevangenis werden nog volgende documenten bezorgd: "Herinnering om uw cursus maatschappelijke oriëntatie te starten" d.d. 03.08.2017; verklaring van Dr. H. K. d.d. 25.02.2016.

+++

U boet heden 2 veroordelingen uit wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, meer bepaald voor cocaïne- en heroïnehandel in vereniging. De door u gepleegde feiten zijn ernstig en geven blijk van een

gebrek aan normbesef en van zucht naar gemakkelijk geldgewin. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Dat u de gezondheid van diegenen waaraan u drugs verkocht in gevaar bracht en dat u hun drugsverslaving in stand hield, leek u geen probleem te vinden. Uw eigen geldgewin vond u belangrijker.

Wanneer u in contact kwam met de politiediensten gaf u meermaals een valse identiteit op en trachtte u hen op die manier te misleiden. Dit toont een leugenachtig en misleidend karakter aan. Ook in de gevangenis lijkt u het moeilijk te vinden u aan de geldende regels te houden. Getuige hiervan het feit dat u sinds u op 10.02.2016 naar de gevangenis te Wortel getransfereerd werd, reeds 10 tuchtrechtelijke sancties opgelegd kreeg (op 25.02.2016, 26.03.2016, 30.04.2016, 18.06.2016, 30.07.2016, 26.01.2017, 17.05.2017, 27.05.2017, 06.06.2017 en op 01.08.2017). Er werden zelfs 2 rapporten opgesteld wegens vermeend druggebruik/bezit. Uit uw administratief dossier blijkt dat u met een verslavingsproblematiek, meer bepaald een drug- en alcoholproblematiek alsook een gokverslaving, kampt. Het is niet onredelijk aan te nemen dat het risico op recidive bestaat zolang u deze problematiek niet onder controle heeft. Gezien uw beperkte kennis van het Nederlands blijkt het moeilijk een gepaste begeleiding te vinden voor u. Een aantal van de sancties die u opgelegd werden, waren het gevolg van vechtpartijen in de gevangenis. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, is hiertoe ook onvoldoende, te meer nu ook reeds werd vastgesteld dat u recidiveerde in het plegen van drugsdelicten en dat u reeds een heel lange periode een probleemgedrag vertoont.

Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Zelfs in de gevangenis lijkt het u niet te lukken uw gedrag te veranderen. Uit uw persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

+++

Op 06.06.2011 legde u voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een "Verklaring van wettelijke samenwoning" met L. H. af. Mevrouw werd op (...) 1978 te Sint-Joost-ten-Noode geboren, is van Turkse afkomst en verkreeg de Belgische nationaliteit op 19.02.1997. Ze heeft twee kinderen uit een eerder huwelijk die officieel ingeschreven zijn bij hun vader. Samen hebben jullie een zoon, L. R., geboren op (...) 2011 te Borgerhout. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Uw partner en zoon bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis.

Er wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Uit het "Advies van het Openbaar Ministerie" opgesteld op 29.03.2017 en het "Vonnis tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling en tot afwijzing van een elektronisch toezicht" uitgesproken door de Strafvuistvoeringsrechtbank te Antwerpen op 19.06.2017 blijkt dat u voor woonst terecht kan bij uw partner. Zij zou niet op de hoogte zijn van de door u gepleegde feiten, ze zou wel een ondersteunende rol kunnen spelen, doch controle hoeft niet verwacht te worden van haar. Het feit dat u een zoon en partner had op het grondgebied heeft u er niet van weerhouden om meermaals en over een lange periode strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden, en tegenover uw partner. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Zoals blijkt uit voorgaande, was u het onderwerp van tal van Pv's en werd u reeds 2 maal correctioneel veroordeeld voor drugsfeiten en laat zelfs in de gevangenis uw gedrag te wensen over.

Gezien deze overwegingen wordt uw persoonlijke en familiale belang hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw kind en partner en het gezins- en privéleven met hen op die manier verder te onderhouden. Bovendien kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden.

Het staat uw gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar jullie legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst dan wel een ander land waar u recht op verblijf heeft. Zij zou de kinderen die ze heeft uit haar vorig huwelijk desgewenst regelmatig kunnen bezoeken. Uw zoon is nog zeer jong zodat redelijkerwijze verondersteld kan worden dat hij zich makkelijk aan nieuwe omstandigheden zou kunnen aanpassen. Uit niks blijkt dat hij een gespecialiseerde scholing zou behoeven die enkel en alleen in België beschikbaar zou zijn.

Wat betreft de zussen van uw moeder waarnaar u verwijst, merk ik op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, het gezin hoofdzakelijk beperkt tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw tantes op het grondgebied verblijven, dat u weinig contact hebt met hen en dat het contact met K. zelfs helemaal verbroken werd. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze tantes. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

+++

Uit de door u ingediende documenten blijkt dat u aan epilepsie lijdt. De medicatie die u neemt, dan wel gelijkwaardige medicatie, blijkt ook in uw land van herkomst beschikbaar en toegankelijk te zijn. Een deel van de medicijnen die u gebruikt, worden gedekt door de ziekteverzekering in Marokko. Indien nodig, zou uw familie u vanuit België financieel kunnen ondersteunen tot u zelf over een stabiel inkomen beschikt in uw thuisland.

+++

U verklaarde dat u sinds 2002 of 2003 in België verblijft, deze verklaring wordt niet gestaafd door enig bewijs en het eerste spoor dat van u terug te vinden is, is het administratief verslag vreemdelingencontrole d.d. 11.02.2010 toen u op heterdaad betrapt werd op diefstal (PV nr. BR.55.LL.021513/2010 en BR.12.LL.021504/10). U was toen al ruim 20 jaar oud. Pas op 29.07.2011 diende u een bijlage 19ter in om uw verblijfssituatie te regulariseren.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf ingetrokken is, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Uit uw administratief dossier blijkt bijvoorbeeld dat uw kennis van het Nederlands nog steeds beperkt is, bovendien zou u al 8 keer aan een inburgeringscursus begonnen zijn maar dit zonder ooit het "Attest van inburgering" te behalen.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. Ondanks de problemen die u met uw familie in Marokko zou hebben ten gevolge van uw partnerkeuze, zouden zij u eventueel kunnen ondersteunen bij het heropbouwen van uw leven aldaar. Hoe dan ook, u bent intussen ruim 28 jaar oud, hebt een eigen gezin gesticht en zou dan ook in staat moeten zijn om, zelfs zonder hulp of steun van familie, uw leven terug op te bouwen.

Het gegeven dat u in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grand van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“b) Schending artikel 8 EVRM

Aangezien verzoeker een geheel nieuw leven heeft opgebouwd in België gedurende zijn lange verblijf, zou een gedwongen terugkeer naar Marokko een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM.

Dat de band tussen ouders en kinderen beschermd wordt door artikel 8 EVRM kan onmogelijk ter discussie staan. Zoals reeds eerder uiteengezet situeert het familie- en gezinsleven van verzoeker zich enkel en alleen in België: Verzoeker heeft altijd in België gewerkt;

Heeft een vast adres in België, (...)

Zijn kind woont en loopt hier school

Indien verzoeker gedwongen wordt terug te keren naar Marokko verliest hij het contact met zijn gezin in België.

Een gedwongen terugkeer naar Marokko vormt onmiskenbaar een inbreuk op artikel 8 EVRM.

Het wordt overigens ook niet betwist dat verzoeker zich op artikel 8 EVRM kan beroepen.

Van de partner van verzoeker kan overigens niet verwacht worden dat zij zich met verzoeker ergens buiten België zou vestigen.

Zij heeft sinds 1997 de Belgische nationaliteit, alsook hun zoon die reeds de leeftijd van acht jaar heeft.

Verder heeft zij kinderen uit een eerdere relatie die eveneens in België wonen.

Hun volledige gezins -en sociaal leven is in België gevestigd.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij haalt aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt, daar het gezinsleven van verzoekende partij zich enkel en alleen in België situeert. Dienaangaand verwijst verzoekende partij naar zijn partner en minderjarige zoon. Vervolgens houdt verzoekende partij voor dat zij geen ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De kritiek van verzoekende partij kan geenszins worden aangenomen.

De in casu bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat art. 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van bestreden beslissing, blijkt afdoende welke zeer ernstige feiten van openbare orde verzoekende partij op haar kerfstok heeft.

Verweerder verwijst naar volgende veroordelingen:

- Op 17.06.2015 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden daar verzoeker zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, nl. cocaïne en heroïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 13.06.2014 en 15.03.2015, meermaals, op niet nader te bepalen data).

- Op 03.02.2016 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaren, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling, daar verzoeker zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, nl. cannabis en heroïne (feiten gepleegd tussen 11.10.2013 en 12.10.2015).

- Tevens wijst verweerder erop dat verzoekende partij zich in het verleden meermaals een andere identiteit heeft aangemeten.

Nopens deze veroordelingen, welke niet door verzoekende partij worden betwist, oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht als volgt:

(...)

Verweerder laat gelden dat, gelet op de bovenstaande motieven, het niet kennelijk onredelijk is van de Staatssecretaris om te oordelen dat uit de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter blijkt dat de verzoekende partij een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij geen ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, benadrukt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het volgende heeft gemotiveerd nopens het gezinsleven van verzoekende partij.

(...)

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij volledig voorbijgaat aan deze motieven. Zij gaat daar zelfs niet op in.

Verweerder laat gelden dat uit de supra weergegeven motieven ook duidelijk blijkt dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inmenging zou vormen in het voorgehouden gezinsleven.

Verweerder laat gelden dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging bij wet is voorzien (art. 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet), zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekende partij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in het familiaal leven van zou uitmaken en dat de private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

In de bestreden beslissing werd onder meer gewezen op de volgende elementen:

- het feit dat verzoekende partij meermaals correctioneel werd veroordeeld, waaronder tweemaal wegens inbreuken op de drugswetgeving
- het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en ondermijning van de gezondheid van anderen
- de door verzoekende partij gepleegde feiten in verband met verdovende middelen zijn ernstig en er bestaat een concreet recidivegevaar;
- het gezin is vrij zich elders te vestigen waar zij legaal kunnen verblijven;
- uw partner kan u vrijwillig volgen naar uw land van herkomst;
- zoon van verzoekende partij is nog zeer jong en kan zich makkelijk aanpassen

- desgevallend kan contact met verzoekende partij worden onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar verzoekende partij verblijft;
- verzoekende partij toont niet aan dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn tantes, waardoor deze voorgehouden band niet onder de bescherming van art. 8 EVRM valt;
- het feit dat verzoekende partij de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden, wat nogmaals een gebrek aan normbesef in haren hoofde bevestigt;
- de medicatie die verzoekende partij neemt voor epilepsie is beschikbaar in het land van herkomst;
- er kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij geen andere band dan zijn nationaliteit heeft met zijn herkomstland;
- het gegeven dat verzoekende partij in België gewerkt heeft doet niets af aan het feit dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Zij laat de supra weergegeven motieven zelfs volledig onbesproken.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht vastgesteld dat, met inachtneming van alle door verzoekende partij aangevoerde elementen, diende te worden besloten dat de beëindiging van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar haar gedrag een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden 'beslissing' een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere

in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Verder wijst de Raad erop dat de maatschappelijke impact en ernst van drugsmisdriven al herhaaldelijk werden benadrukt door het EHRM. Gelet op de verwoestende gevolgen van drugs op mensenlevens, toont het EHRM begrip voor het doortastend optreden van overheden tegen hen die actief bijdragen tot de verspreiding van deze plaag. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66). Tevens wordt verwezen naar punt 3.3.8.

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Het wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker, naast een privéleven, ook een gezinsleven heeft met zijn echtgenote en kind in België en dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en zijn familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat de staatssecretaris overgaat tot zulke belangenafweging. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van verzoeker in de beoordeling wordt betrokken waarbij wordt vastgesteld: *“Op 06.06.2011 legde u voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een “Verklaring van wettelijke samenwoning” met L. H. af. Mevrouw werd op (...) 1978 te Sint-Joost-ten-Noode geboren, is van Turkse afkomst en verkreeg de Belgische nationaliteit op 19.02.1997. Ze heeft twee kinderen uit een eerder huwelijk die officieel ingeschreven zijn bij hun vader. Samen hebben jullie een zoon, L. R., geboren op (...) 2011 te Borgerhout. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Uw partner en zoon bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis.*

Er wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).”

Het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig wordt geacht in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet in vraag gesteld.

De staatssecretaris merkt verder op dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het land van herkomst verhinderen, wat door verzoeker niet concreet wordt betwist.

Wat betreft verzoekers partner onderzoekt de staatssecretaris vervolgens in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die zij zou ondervinden indien zij verzoeker zou volgen naar zijn land van herkomst, *in casu* Marokko.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing verliest de staatssecretaris niet uit het oog dat verzoekers partner in België is geboren en vanaf 19 februari 1997 de Belgische nationaliteit heeft, daarvoor had zij de Turkse nationaliteit. De staatssecretaris merkt op dat verzoeker met moderne communicatiemiddelen nauw contact kan onderhouden met zijn kind en partner en het gezinsleven op die manier kan verder

zetten. Hij wijst er tegens op dat zij België vrij in en uit kunnen reizen zodat het contact ook middels bezoeken aan verzoeker verder gezet kan worden, dat het dit gezin vrij staat om zich elders als gezin te vestigen waar ze legaal kunnen binnenkomen en verblijven, dat het eigen is aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt, en dat zijn partner hem vrijwillig kan volgen, de kinderen uit haar vorig huwelijk kan zij desgewenst regelmatig bezoeken.

Uit bovenstaande blijkt dat de staatssecretaris is nagegaan of er belemmeringen zijn voor verzoekers partner die een vertrek naar Marokko bemoeilijken. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de partner niet gedwongen kan worden om België te verlaten en dat ze indien gewenst verzoeker kan volgen. Tevens wordt benadrukt dat zij haar kinderen uit een vorige relatie (die officieel ingeschreven zijn bij hun vader) kan bezoeken in België. Verzoeker maakt geen gewag van relevante elementen die over het hoofd zouden zijn gezien en beperkt zich tot de eenvoudige vaststelling dat van zijn partner *“overigens niet verwacht kan worden dat zij zich met verzoeker ergens buiten België zou vestigen”* omdat zij de Belgische nationaliteit heeft en kinderen heeft uit een eerdere relatie die in België wonen.

In de bestreden beslissing wordt ook overwogen dat het feit dat verzoeker een partner en kind heeft, hem niet heeft verhinderd om strafbare feiten te plegen: *“Zij zou niet op de hoogte zijn van de door u gepleegde feiten, ze zou wel een ondersteunende rol kunnen spelen, doch controle hoeft niet verwacht te worden van haar. Het feit dat u een zoon en partner had op het grondgebied heeft u er niet van weerhouden om meermaals en over een lange periode strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden, en tegenover uw partner. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.”*

De staatssecretaris betreft in zijn beoordeling eveneens het kind van verzoeker, geboren uit zijn relatie. In casu wordt gesteld: *“Uw zoon is nog zeer jong zodat redelijkerwijze verondersteld kan worden dat hij zich makkelijk aan nieuwe omstandigheden zou kunnen aanpassen. Uit niks blijkt dat hij een gespecialiseerde scholing zou behoeven die enkel en alleen in België beschikbaar zou zijn.”* Verzoeker betwist dit niet.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van het betrokken kind indien het gezin er voor kiest om samen te verhuizen naar een ander land dan België, waardoor de eenheid van het gezin gewaarborgd blijft. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de staatssecretaris het belang en welzijn van verzoekers kind in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend. Evenmin wordt aangetoond dat, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor het kind om naar een ander land te verhuizen.

Over verzoekers privé- en sociaal leven wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.”

“U verklaarde dat u sinds 2002 of 2003 in België verblijft, deze verklaring wordt niet gestaafd door enig bewijs en het eerste spoor dat van u terug te vinden is, is het administratief verslag vreemdelingencontrole d.d. 11.02.2010 toen u op heterdaad betrapt werd op diefstal (PV nr. BR.55.LL.021513/2010 en BR.12.LL.021504/10). U was toen al ruim 20 jaar oud. Pas op 29.07.2011 diende u een bijlage 19ter in om uw verblijfssituatie te regulariseren.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf ingetrokken is, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Uit uw administratief dossier blijkt bijvoorbeeld dat uw kennis van het Nederlands nog steeds beperkt is, bovendien zou u al 8 keer aan een inburgeringscursus begonnen zijn maar dit zonder ooit het “Attest van inburgering” te behalen. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. Ondanks de problemen die u met uw familie in Marokko zou hebben ten gevolge van uw partnerkeuze, zouden zij u eventueel kunnen ondersteunen bij het heropbouwen van uw leven

aldaar. Hoe dan ook, u bent intussen ruim 28 jaar oud, hebt een eigen gezin gesticht en zou dan ook in staat moeten zijn om, zelfs zonder hulp of steun van familie, uw leven terug op te bouwen. Het gegeven dat u in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.”

Verzoeker uit geen enkele kritiek op deze motieven. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een herhaling van elementen die door de staatssecretaris werden meegenomen in zijn afweging, doch nergens concreet ingaat op de precieze beoordeling en afweging ervan door de staatssecretaris, zoals deze in de motieven van de bestreden beslissing worden uiteengezet, laat staan aantoon dat kennelijk onredelijk werd opgetreden.

Uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker, zijn partner en zijn kind kenmerken, in overweging genomen.

De staatssecretaris heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoekers gezin, inclusief deze van het kind, niet opwegen tegen de “vrijwaring van de openbare orde” (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“c) Geen ernstig, reëel en actueel gevaar voor openbare orde

Verzoeker heeft ondertussen wel degelijk zijn gedrag verbeterd. De laatste tuchtsanctie dateert reeds van augustus.

Bovendien is een strafrechtelijke veroordeling op zich geen bewijs van gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De uitgaansvergunningen die aan verzoeker werden toegekend, zijn steeds positief verlopen.

Er zijn geen enkele meldingen van incidenten geweest. Verzoeker heeft een vast adres waar hij bij zijn vrijlating terecht kan, zijnde de woning waar zijn gezin verblijft in de (...).

Verzoeker wil dan ook bij zijn vrijlating voor zijn gezin zorgen en een vader kunnen zijn voor zijn kind.

Het recht op gezinsleven dient hier wel degelijk te primeren. Men heeft zich overigens louter gebaseerd op de laatste tuchtrechtelijke sancties (laatste van augustus) en besluit dat het niet onredelijk is dat het risico op récidivé bestaat en dat verzoeker zijn problematiek niet onder controle zou hebben. Verzoeker ziet wel degelijk de ernst van zijn daden in.

Er wordt niet afdoende aangetoond dat verzoeker zal recidiveren.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt niet enkel verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker van 17 juni 2015 en 3 februari 2016, maar ook naar de feiten die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen en naar verschillende processen-verbaal wegens diefstal. Inzake de feiten die aanleiding hebben gegeven tot verzoekers veroordelingen en over verzoekers gedrag, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“U boet heden 2 veroordelingen uit wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, meer bepaald voor cocaïne- en heroïnehandel in vereniging. De door u gepleegde feiten zijn ernstig en geven blijk van een gebrek aan normbesef en van zucht naar gemakkelijk geldgewin. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Dat u de gezondheid van diegenen waaraan u drugs verkocht in gevaar bracht en dat u hun drugsverslaving in stand hield, leek u geen probleem te vinden. Uw eigen geldgewin vond u belangrijker. Wanneer u in contact kwam met de politiediensten gaf u meermaals een valse identiteit op en trachtte u hen op die manier te misleiden. Dit toont een leugenachtig en misleidend karakter aan.”

Over verzoekers gedrag in de gevangenis wordt het volgende overwogen:

“Ook in de gevangenis lijkt u het moeilijk te vinden u aan de geldende regels te houden. Getuige hiervan het feit dat u sinds u op 10.02.2016 naar de gevangenis te Wortel getransfereerd werd, reeds 10 tuchtrechtelijke sancties opgelegd kreeg (op 25.02.2016, 26.03.2016, 30.04.2016, 18.06.2016, 30.07.2016, 26.01.2017, 17.05.2017, 27.05.2017, 06.06.2017 en op 01.08.2017). Er werden zelfs 2 rapporten opgesteld wegens vermeend druggebruik/bezit. Uit uw administratief dossier blijkt dat u met een verslavingsproblematiek, meer bepaald een drug- en alcoholproblematiek alsook een gokverslaving, kampt. Het is niet onredelijk aan te nemen dat het risico op recidive bestaat zolang u deze problematiek niet onder controle heeft. Gezien uw beperkte kennis van het Nederlands blijkt het moeilijk een gepaste begeleiding te vinden voor u. Een aantal van de sancties die u opgelegd werden, waren het gevolg van vechtpartijen in de gevangenis. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, is hiertoe ook onvoldoende, te meer nu ook reeds werd vastgesteld dat u recidiveerde in het plegen van drugsdelicten en dat u reeds een heel lange periode een probleemgedrag vertoont.

Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Zelfs in de gevangenis lijkt het u niet te lukken uw gedrag te veranderen. Uit uw persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.”

Door louter te verwijzen naar het feit dat de laatste tuchtsanctie in de gevangenis dateert van augustus 2017, dat er geen meldingen van incidenten zijn geweest en dat verzoeker wel degelijk de ernst van zijn daden inziet, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij ondertussen wel degelijk zijn gedrag heeft verbeterd en dat er geen actueel gevaar meer zou zijn. Verzoeker heeft in een tijdspanne van anderhalf jaar in de gevangenis (februari 2016 – augustus 2017) tien tuchtrechtelijke sancties gekregen. Ook de verwijzing naar het feit dat zijn uitgaansvergunningen zonder probleem zijn verlopen en dat er geen incidenten waren, doet geen afbreuk aan het motief van de bestreden beslissing waarin blijkt dat hiermee rekening werd gehouden maar dat dit niet volstaat: *“Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, is hiertoe ook onvoldoende, te meer nu ook reeds werd vastgesteld dat u recidiveerde in het plegen van drugsdelicten en dat u reeds een heel lange periode een probleemgedrag vertoont.”*

Waar verzoeker aanvoert dat niet afdoende wordt aangetoond dat hij zal recidiveren, wordt vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het gevaar voor recidive niet enkel steunt op de tuchtrechtelijke sancties en de vaststelling dat verzoeker zijn problematiek niet onder controle zou hebben. Er wordt immers, naast de tien tuchtrechtelijke sancties in anderhalf jaar gevangenis, ook gewezen op het feit dat

de feiten die verzoeker gepleegd heeft, ernstig zijn en blijken geven van een gebrek aan normbesef en van zucht naar gemakkelijk geldgewin, dat verzoeker bij contact met de politiediensten meermaals een valse identiteit opgaf wat een leugenachtig en misleidend karakter aantoonde. Ook wordt erop gewezen dat naast de tien tuchtsancties twee rapporten werden opgesteld wegens vermeend druggebruik/bezit. Tevens wordt vermeld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker kampt met een verslavingsproblematiek, meer bepaald een drug- en alcoholproblematiek en ook een gokverslaving, en dat gezien zijn beperkte kennis van het Nederlands het moeilijk blijkt een gepaste begeleiding te vinden voor verzoeker. Er wordt op gewezen dat een aantal van de sancties het gevolg waren van vechtpartijen in de gevangenis en dat geen verbetering in verzoekers gedrag kan worden vastgesteld zodat geen afbreuk wordt gedaan aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde. De staatssecretaris concludeert dat uit dit alles blijkt dat verzoeker geen lessen trekt uit zijn veroordelingen, dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, dat hij evenmin schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, dat zelfs in de gevangenis het hem niet lijkt te lukken zijn gedrag te veranderen, zodat uit zijn persoonlijk handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat het gevaar voor recidive niet afdoende wordt aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET